

La Dau

Un dia, tot mirant les notícies, ella els va etzibar que el govern es podria fotre els impostos pel cul

Terreny on s'ha d'ubicar BCN World. Foto: Oriol Montesó.

La Dau és filla de pares progressistes decebuts perquè la noieteta no ha sortit com ells somiaven. Uns pares progressistes d'aquells que a la mínima que poden expliquen que van córrer davant dels grisos (encara que res no ho pot corroborar), que escoltaven el Paco Ibáñez i el Lluís Llach (i també, i amb més deler, el Joan Manuel Serrat), que van ser una mica hippies i tot (malgrat que mai no entren en detalls de com van viure l'amor lliure, un estiu a Formentera), que han procurat oferir-li una formació crítica, amb llibres per tots els racons de casa, i poca televisió, i etcètera, etcètera. Ja ens entenem, oi?

La Dau, però, de tan rebel que els va sortir, no va reeixir gaire, a l'escola, i els pares progressistes tot sovint havien d'anar a parlar amb els mestres, perquè aquella nena era tan ingovernable com els seus cabells rinxolats. I massa individualista. I egoista. Ella, ella i després ella. Amb paciència i llargues converses sobre els valors, l'esforç, l'altruisme i altres tòpics d'estar per casa, finalment van aconseguir que la criatura anés passant cursos i arribés a l'institut.

A l'institut, la Dau no se'n sortia. Preferia els amics i la festa als professors i a l'estudi. Els pares progressistes, per fer-la conscient que els diners no plouen del cel, li deien que si no treia bones notes, no li donarien ni un cèntim. «Això és la justícia social de què tant t'hem parlat, filla: oportunitats per a tothom, però no val tenir un os a l'esquena», la va sermonejar la mare algun cop. I sí, tenia un os a l'esquena, i a casa van ser temps de disgustos i males cares i una adolescència feréstega, perquè als pares progressistes els hauria agradat dir als amics progressistes que la seva filla era una estudiant excel·lent, i que s'emocionava llegint Machado, i que militava en algun sindicat juvenil.

La Dau, com tot feia preveure, no va aconseguir el títol dels estudis bàsics. «Pot, però no vol», va sentenciar el claustre de l'institut. I això no fou tot, va començar a anar amb companyies que no satisfien els pares progressistes. No pas perquè els agradés massa la festa (que també) sinó perquè eren joves fills de papà preocupats, només, per viure la vida al màxim, la vida pròpia, s'entén, sense posar cap granet de sorra per millorar el present, sense pensar en els altres, sense entendre que hi havia altres joves que sí que havien hagut de lluitar i esforçar-se molt.

Era l'enèsima decepció dels pares progressistes. Ells que havien procurat ser un exemple. Ells que col·laboraven en diverses ONG, ells que militaven al Partit des del final del Franquisme, ells que sempre eren solidaris amb els més necessitats, ells que miraven àvids la maratò de teletrès de cada any. Ells que es van discutir molt fort amb la Dau un dia que, tot mirant les notícies, la filla els va etzibar que el govern es podria fotre els impostos pel cul. No, Dau, els impostos són necessaris, no, Dau, això que dius no té cap lògica, no, Dau, això no és el que t'hem ensenyat, no, Dau, els impostos són la manera de repartir la riquesa, no, Dau, un dia ja ho entendràs...

No se sap si la Dau ho va entendre mai. O potser sí, potser ho va entendre de cop el dia en què el partit polític que sempre havien votat els pares progressistes va donar suport a rebaixar els impostos als amos d'un monumental casino. Aquell dia la Dau va comprar el diari i el va deixar damunt la taula de la cuina. Sí, a la cuina. A veure com ho cuinaven, allò, per poder-s'ho menjar amb dignitat. Potser la vida era un joc de daus. També per a uns pares progressistes.

CiU i PSC van segellar un acord per modificar la llei que permetrà construir BCN World. Foto: Eli Sarraseca. @roccasagran (<https://twitter.com/roccasagran>)